

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **BM VINI s.r.o.**
sídlem Podolská 103/126, 147 00 Praha 4
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Němečkem
sídlem Kollárova 447, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2015, č. j. SZPI/AB725-50/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označené rozhodnutí žalovaného zamítlo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně ze dne 9. 3. 2015, č. j. SZPI/AB725-44/2015, které zároveň potvrdilo. Prvostupňové správní rozhodnutí uložilo žalobci pokutu ve výši 680 000 Kč za spáchání

správních deliktů uvedených ve výroku I. bodech 1 a, b, c, 2, 3 a, b, c, 4 a, b, c, 5 a, b, c, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 a 17 podle § 39 odst. 1 písm. ff) a § 39 odst. 5 zákona č. 321/2004 Sb. o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“) a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah a žaloby a doplňujících procesních podání žalobce

2. Žalobce namítal, že v případě žalovaným zjištěné přítomnosti syntetického glycerolu ve víně Müller Thurgau a Veltlínské zelené nebyl přídavek tohoto syntetického glycerolu zjištěn v rámci testování, které nechal provést žalobce akreditovanou chemickou laboratoří ze zapečetěného vzorku. Žalobce zpochybnil věrohodnost rozborů, které v této souvislosti učinil žalovaný. K přítomnosti dalších nepovolených látek v kontrolovaných vínech žalobce namítal, že není jejich výrobcem, pouze prodejcem, a proto není objektivně v jeho možnostech provádět podrobné preventivní laboratorní zkoumání každé odebrané dodávky vína. Přesto žalobce v rámci preventivních opatření nechává provádět laboratorní testy u značné části vína uvedeného do oběhu u výrobce vína, s nímž spolupracuje. Žalobce přijal maximální možná preventivní opatření, aby zamezil jemu za vinu kladenému správnímu deliktu. Žalobce dále namítal, že povolené množství látek bylo překročeno pouze o minimální hodnoty. Přítomnost zjištěných látek stejně jako syntetického glycerolu nemá žádný vliv na kvalitu vína a tyto skutečnosti nejsou způsobily poškodit spotřebitele po zdravotní ani ekonomické stránce. K tvrzení žalovaného, že se nejedná o víno získané výhradně úplným nebo částečným kvašením vinných hroznů nebo hroznového moštu, žalobce uvedl, že toto hodnocení odmítá, neboť taková skutečnost nebyla prokázána žádným analytickým rozbořem a při zjištění vady bylo vycházeno pouze ze subjektivního senzorického posouzení pracovníků správního orgánu. Vína přitom žalobce odebral od dodavatelů výhradně jako produkty z hroznů. Nedostatky byly zjištěny pouze u odrůdy Pálava, která je obecně charakteristická výraznou ovocnou chutí. V případě chybného označení vína se jednalo o totožná pochybení, přičemž žalobce neměl v úmyslu uvést v omyl konečné spotřebitele (údaje ohledně stáčírny), nedostatek byl bezprostředně po zjištění napraven. Ve vztahu k neodpovídající zjištěné hodnotě cukru ve víně žalobce namítal, že není výrobcem vín a není v jeho možnostech provádět podrobné preventivní laboratorní zkoumání každé odebrané dodávky vína, nedostatek nemá žádný vliv na kvalitu vína ani jeho zdravotní nezávadnost. Ke zjištěným nedostatkům ve vedení evidenčních knih žalobce namítal, že nepochybil vědomě, na svoji povinnost byl upozorněn při kontrole dne 8. 11. 2013, přičemž bezprostředně poté přijal příslušná opatření a začal vést evidenční knihy způsobem, který pokládal za dovolený s přihlédnutím k tomu, že takto vedené záznamy byly přehledné a zcela korespondovaly s údaji na přijatých i vydaných fakturách. Na základě následných výtek žalobce evidenci upravoval a zdokonaloval a v současné době je již vada zcela odstraněna. K nedostatkům ve vedení průvodních dokladů žalobce namítal, že tyto představují zcela formální dílčí pochybení pouze administrativního charakteru, nejsou způsobily poškodit spotřebitele ani ohrozit veřejný zájem společnosti; v současnosti byla vytykána pochybení zcela napravena.
3. Žalobce namítal, že vzhledem k jeho majetkovým poměrům má uložená pokuta likvidační dopad. Z účetní rozvahy za rok 2013 vyplývá, že ke dni 31. 12. 2013 žalobce disponoval

krátkodobým finančním majetkem ve výši 235 000 Kč, tento stav se nezlepšil ani v roce 2014, z výkazů zisků a ztrát za období leden – září 2014 vyplývá, že provozní výsledek hospodaření se oproti předchozímu období ještě zhoršil a pohyboval se v záporné výši. Pokuta zjevně překračuje disponibilní zdroje žalobce. Stěžejní část jeho majetku je tvořena dlouhodobým kapitálem, jako jsou zejména přístroje a zásoby, jejich případný prodej by nevratným způsobem negativně ovlivnil možnost faktického výkonu hospodářské činnosti žalobce, nebo dokonce způsobil její likvidaci. Značnou část majetku má žalobce rovněž vyhrazenou na mzdové náklady, náklady na sociální zabezpečení, energie, nákup materiálu apod. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že z předložených dokladů nelze zjistit úplně aktuální stav jeho majetkových poměrů. Žalovaný pochybil, když stanovil majetkové poměry žalobce odhadem. Navíc při tomto odhadu žalovaný postupoval zcela nesprávně. Žalobce namítal, že v případě postihu za některé nedostatky došlo k zásahu do majetkové sféry týchž osob (p. V. M. a jejího manžela, kteří jsou jedinými společníky žalobce). Za táž provinění ukládá žalovaný pokutu v rámci distribučního řetězce nejen žalobci, ale i jeho odběratelům, v důsledku čehož musí žalobce svým odběratelům nahrazovat škodu vzniklou v souvislosti s uložením těchto pokut. Žalobce dále napadal některá hodnocení žalovaného při úvahách o výši pokuty, zejména s ohledem na nízkou závažnost vytýkaných pochybení a ve vztahu k nepřiměřenosti pokuty. Závěrem žalobce namítal porušení zásady předvídatelnosti s poukazem na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 7. 11. 2007, č. j. 5983/252/7/2007-SŘ, jenž uložilo výrobcí vína Vinop a.s. pokutu za obdobné správní delikty ve výši 150 000 Kč, přičemž celkové množství závadného vína vytýkaného rozhodnutím z roku 2007 činilo 28 128 litrů, což je téměř dvojnásobné množství, než v případě žalobce.

4. Doplnujícím procesním podáním ze dne 6. 5. 2016 reagoval žalobce na vyjádření žalovaného k žalobě, přičemž zopakoval některé žalobní body a rozporoval správnost vyjádření žalovaného k uplatněným žalobním bodům.
5. V doplnujícím procesním podání ze dne 10. 4. 2017 žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 As 305/2016 – 47 v souvislosti s nezbytnými náležitostmi protokolu o senzorické zkoušce a namítal, že protokoly o senzorické zkoušce, které byly podkladem pro žalobou napadená správní rozhodnutí, neobsahují informace o složení panelu posuzovatelů.
6. V procesním podání ze dne 29. 6. 2017 žalobce uvedl, že v předchozím shora uvedeném doplnujícím procesním podání neuplatnil nové žalobní body, ale pouze rozhojnil žalobní bod již v původní žalobě uplatněný.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný s ohledem na obdobnost žalobních a odvolacích námitek především odkázal na obsah žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí, kde se s uplatněnými žalobními námitkami vypořádal, na jejich hodnocení setrvává i nadále. K námitce týkající se porušení zásady předvídatelnosti žalovaný ve vztahu k žalobcem poukazovanému rozhodnutí Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně ze dne 7. 11. 2007, č. j. 5983/252/7/2007-SŘ, uvedl, že v této věci byly řešeny zcela jiné skutkové okolnosti, o čemž svědčí mj. nižší počet správních deliktů.
8. V doplnujícím vyjádření žalovaného ze dne 12. 6. 2017, v němž je reagováno na doplnující procesní podání žalobce ze dne 4. 10. 2017, žalovaný uvedl, že zmiňované procesní podání

žalobce obsahuje nově dříve neuplatněný žalobní bod, přičemž námitka týkající se absence informace o složení panelu posuzovatelů senzorických zkoušek byla uplatněna mimo zákonnou lhůtu pro podání žaloby, resp. pro uplatňování žalobních bodů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v Brně na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě bylo rozhodnuto po proběhlém jednání, v jehož rámci soud provedl žalobcem nabídnuté důkazy, vyjma těch, které byly obsahem připojeného správního spisu (blíže viz hodnocení jednotlivých žalobních bodů). V rámci nařízeného jednání zástupci účastníků setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích, odkázali na ně, přičemž zástupce žalobce žádal, aby soud žalobě vyhověl, zástupce žalovaného považoval uplatněnou žalobu za nedůvodnou.
10. Dále se soud vypořádává s uplatněnými žalobními námitkami.
11. Žalobce namítal, že ve vínech Müller Thurgau a Veltlínské zelené nebyl podle jím provedených testů zjištěn přídavek syntetického glycerolu, přičemž odkázal na výsledky provedených testů z akreditované laboratoře Salayová, Velké Bílovice, konkrétně na protokol o zkoušce č. 32834/2014 a výsledky analýz ze dne 16. 4. 2014 (Veltlínské zelené), na protokol o zkoušce č. 2015/069 a výsledky analýz ze dne 20. 1. 2015 (Müller Thurgau) a na čestné prohlášení Ing. R. S.
12. Uvedená námitka se vztahuje k bodu 6 a 7 výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí, v nichž je uvedeno, že žalobce dne 14. 12. 2013 jednou dávkou odběrateli V. B. uvedl do oběhu víno označené jako Müller Thurgau, víno bílé, suché, alk. 11 % obj., Země původu Maďarsko, šarže č. MT20 138, v celkovém množství 504 litrů, ve kterém byl dle posudku a protokolu o zkoušce č. D003-70394/14/A01, oba ze dne 14. 3. 2014 prokázán přídavek syntetického glycerolu, přičemž tento není článkem 3 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 606/2009, resp. přílohou č. I A NK (ES) č. 606/2009 povolen, uvedené víno tak bylo podrobena nepovolenému enologickému postupu a jeho uváděním do oběhu účastník řízení porušil ust. čl. 120c odst. 4 NR (ES) č. 1234/2007, žalobce tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Dále žalobce dne 14. 12. 2013 jednou dávkou odběrateli V. B. uvedl do oběhu víno označené jako Veltlínské zelené, víno bílé, suché, alk. 11 % obj, Země původu Maďarsko, šarže č. VZ20137, v celkovém množství 1 008 litrů, ve kterém byl dle posudku a protokolu o zkoušce č. D003-70394/14/A02, oba ze dne 14. 3. 2014, prokázán přídavek syntetického glycerolu, přičemž tento není čl. 3 odst. 2 NK (ES) č. 606/2009, resp. přílohou č. I A NK (ES) č. 606/2009 povolen, uvedené víno tak bylo podrobena nepovolenému enologickému postupu a jeho uváděním do oběhu žalobce porušil ust. čl. 120c odst. 4 NR (ES) č. 1234/2007. Žalobce tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství.
13. K této námitce uvádí soud následující. Nařízení Komise (ES) č. 606/2009 stanovuje v příloze I A povolené enologické postupy u výroby vín, mezní hodnoty a podmínky pro užití určitých látek. Mezi povolenými enologickými postupy není přidání syntetického

glycerolu do vína uvedeno. Ke zjištění přítomnosti syntetického glycerolu ve víně dochází v rámci laboratorních zkoušek. Přítomnost syntetického glycerolu ve víně Müller Thurgau, víno bílé, suché, Země původu Maďarsko, označení šarže MT20138 byla zjištěna na základě posudku č. D003-70394/14/A01, vyhotoveného odborem zkušební laboratoře Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně. Z citovaného posudku a připojeného protokolu o zkoušce D003-70394/14/A01 jednoznačně vyplývá, že zkoumaný vzorek vína nevyhovuje požadavkům na povolené enologické postupy uvedenými v čl. 3 odst. 2, resp. v příloze I A nařízení Komise (ES) č. 606/2009, neboť byl zjištěn přídavek syntetického glycerolu v rozporu s povoleným enologickým postupem. Jak také uvádí posudek, vzorek dále nevyhovuje požadavkům uvedeným v čl. 14 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 v platném znění, podle něhož nesmí být potravina uvedena na trh, není-li bezpečná. Potravina je považována za nevhodnou k lidské spotřebě, a to z důvodů kažení. Byly u ní shledány následující nedostatky: vzhled, plovoucí nečistoty, opalizující. Druhá z uvedených závad byla způsobena výskytem plovoucích nečistot. Ke zjištění byla použita metoda SZPI 4810 (Competendium of international methods wine and must analysis, OIV-MA-AS315-15:R2007). Přítomnost přidaného syntetického glycerolu byla zjištěna na základě přítomnosti tzv. markeru – cyklických diglycerolů, a to v množství 0,35 mg/l, přičemž rozšířená nejistota stanovení ve stejných jednotkách jako výsledek získaný s použitím koeficientu rozšíření $k=2$ na hladině pravděpodobnosti 95 % činila $\pm 0,063$. Jak uvedl žalovaný, k tomu, aby byl prokázán syntetický glycerol ve víně, je dostačující, aby laboratoř ve víně odhalila tzv. markery. Mezi tyto markery je mj. zařazen 3-methoxy 1, 2 propandiol a cyklické diglyceroly. Jak bylo shora uvedeno, v předmětné zkoušce se potvrdila přítomnost cyklických diglycerolů v množství 0,35 mg/l a dále 3-methoxy 1, 2 – propandiolu ve výši menším jak 0,10 mg/l. Naměřené cyklické diglyceroly byly zjištěny ve větším množství než je tzv. kvantifikační limit, který je metodou OIV-MA-AS315-15 stanoven ve výši 0,25 mg/l (což vyplývá z kapitoly 9.4 citované metody). Uvedenému výsledku v protokolu o zkoušce D003-70394/14/A01 ze dne 14. 3. 2014 pak odpovídá hodnocení obsažené v posudku D003-70394/14/A01 ze stejného data, v němž je vysloveno (jak již je shora uvedeno), že byl zjištěn přídavek syntetického glycerolu, což je v rozporu s povoleným enologickým postupem. Z žalobcem poukazovaných listin – protokolu o zkoušce ze dne 20. 1. 2015, č. 2015/069 vyplývá, že chemická laboratoř – Salyová, Velké Bílovice zjistila ve víně přítomnost 0,08 mg/l 3-methoxy – 1,2 – propandiolu a 0,39 mg/l cyklických diglycerolů. Výsledky uvedené v citovaném protokolu č. 2015/069 osvědčují závěry žalovaného, samotný protokol o zkoušce neobsahuje slovní hodnocení výsledku analýzy. Čestné prohlášení Ing. R. S. ze dne 17. 7. 2015 odporuje bez jakéhokoli vysvětlení závěrům žalovaného o přítomnosti syntetického glycerolu zjištěné na základě shora citovaných posudků. Z žalobcem předloženého protokolu o zkoušce č. 32834/2014 ze dne 16. 4. 2014, vyhotoveného laboratoří EUROFINS BEL/NOVAMANN, s.r.o., Nové Zámky rovněž vyplývá přítomnost cyklických diglycerolů, a to v množství 0,4 mg/l. Uvedený protokol o zkoušce však nelze identifikovat s odebranými vzorky, neboť na protokolu je uvedeno u identifikace výrobku pouze „Vino bílé“. V čestném prohlášení Ing. R.S. ze dne 17. 7. 2015 je pak uvedeno, že by se mělo jednat o vzorek Müller Thurgau, č. šarže MT 20138, v žalobě je ovšem uvedeno, že se má jednat o protokol o zkoušce týkající se vína Veltlínské zelené. K tomuto protokolu s ohledem na shora uvedené skutečnosti soud nepřihlížel, ovšem i z něj je patrné, že zkoumané víno obsahovalo

cyklický diglycerol v míře vyšší, jak tzv. limit kvantifikace stanovený shora uvedenou metodou.

14. Pokud pak jde o víno Veltlínské zelené, Země původu Maďarsko, označení šarže VZ20137, z posudku D003-70394/14/A02 ze dne 14. 3. 2014 a připojeného protokolu o zkoušce D003-70394/14/A02 z téhož data vyplývá, že i u tohoto zkoumaného vzorku byla zjištěna přítomnost cyklických diglycerolů, a to v množství 0,35 mg/l s rozšířenou nejistotou stanovení $\pm 0,063$. Citovaný posudek odboru zkušební laboratoře Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně obsahuje závěr, že provedenými rozborů bylo zjištěno, že předložený vzorek nevyhovuje ve vztahu k přidavku syntetického glycerolu a vzhledu požadavkům na povolené enologické postupy stanovené v čl. 3 odst. 2, resp. v příloze I A nařízení Komise (ES) č. 606/2009 v platném znění a požadavkům uvedeným v čl. 14 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 v platném znění, podle něhož nesmí být potravinu uvedena na trh, není-li bezpečná. Ve vztahu k vínu Veltlínské zelené žalobce v žalobě poukazyval na protokol o zkoušce č. 32834/2014 (shora již zmiňovaný), přičemž soud odkazuje na jeho hodnocení uvedené shora. Jak bylo také již vysloveno, uvedený protokol o zkoušce se má podle čestného prohlášení Ing. R. S. ze dne 17. 7. 2015 (předloženého žalobcem) týkat vzorků vína Müller Thurgau. Soud uzavřel, že se žalobci v žalobě uvedeným tvrzením a jím dokládanými listinami nepodařilo hodnověrným způsobem zvrátit závěry žalovaného ohledně přítomnosti syntetického glycerolu ve zkoumaných vzorcích vína.
15. Žalobce dále ještě doložil v příloze žaloby (mimo výslovné důkazní návrhy) protokol o zkoušce č. 2014/358 ze dne 16. 4. 2014 vyhotovený chemickou laboratoří – Salayová, Velké Bílovice, zkušební laboratoř. Z protokolu o zkoušce týkající se výrobku Veltlínské zelené, víno bílé, suché, alk. 11 %, Země původu Maďarsko, vyplývá zjištění cyklických diglycerolů ve zkoumaném vzorku v hodnotě 0,4 mg/l. Tyto zjištěné hodnoty jsou ještě vyšší než v případě analýzy provedené odborem zkušební laboratoře Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně.
16. Právní úprava nepovoluje přidání syntetického glycerolu do vína, jeho přidání je proto nepovoleným enologickým postupem. Na základě výše uvedených laboratorních zkoušek provedených jak správním orgánem, tak zadané žalobcem, bylo dostatečně prokázáno, že se ve zkoumaných vzorcích vína nachází přidávaný syntetický glycerol. Žalovaný prokázal, že žalobce správní delikt spáchal, přičemž v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí i žalobou napadeného rozhodnutí je dostatečně popsáno, jakým způsobem správní orgány na základě laboratorních zjištění dospěly ke svým závěrům.
17. Žalobce dále k přítomnosti dalších nepovolených látek zjištěných správními orgány (maltosa sacharin, aspartam, kyselina sorbová, těkavé kyseliny, syntetický glycerol) namítal, že není výrobcem uvedených vín a jako prodejce nemá objektivní možnost podrobovat každou odebranou dodávku vína laboratornímu zkoumání. Veškeré odběry prováděl žalobce s přesvědčením, že odebírá bezvadné zboží. Ve všech případech vytýkané vady představují vady skryté, které lze odhalit jen za použití velmi nákladného laboratorního rozboru uskutečněného v laboratoři s nejmodernějším vybavením. Z ekonomických a časových důvodů je navíc nereálné nechávat podrobně laboratorně zkoumat každou odebranou dodávku vína v akreditované laboratoři. Žalobce však přesto nechává v rámci preventivního opatření provádět laboratorní testy u značné části vína uvedeného do oběhu, a to u výrobce vína, s nímž spolupracuje (společnost Vinop a.s., Polešovice). Žalobce přijal maximálně možná preventivní opatření, jako je zejména

provedení senzorických zkoušek u každé šarže vína uváděného žalobcem do oběhu a dále provedení namátkových analytických rozborů prodávaných vín. Žalobcem otestovaná vína vyhovovala ve všech zkoumaných ukazatelích. Objektivní odpovědnost provozovatele potravinářského podniku není absolutní, nýbrž prokáže-li právnická osoba, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila, za správní delikt neodpovídá. Žalobce vynaložil maximální možné úsilí, aby vytykánému pochybení zabránil a jakmile se o pochybení dozvěděl, neprodleně učinil veškerá dostupná opatření k tomu, aby zabránil dalšímu uvádění předmětných vín do oběhu.

18. K této žalobní námitce uvádí soud následující. Jak už bylo shora uvedeno, ve zkoumaných vínech byla zjištěna přítomnost maltosy, sacharinu, přidaného cukru, aspartamu, kyseliny sorbové, těkavých kyselin. V případě aspartamu a sacharinu jde o umělá náhradní sladidla. V případě zjištěného přídavku maltosy jde o sladový cukr, který se používá jako výživný přídavek v potravinářském průmyslu. Všechny tři uvedené látky jsou právní úpravou zakázány a nejsou zařazeny do výčtu povolených enologických postupů podle přílohy č. I A nařízení Komise (ES) č. 606/2009. Z laboratorních zjištění provedených správním orgánem vyplývá, že žalobce enologickým postupem (přídavkem cizích látek) ovlivnil uvedená vína a dopustil se správního deliktu, který byl ze strany žalovaného dostatečně prokázán a v napadeném rozhodnutí odůvodněn.
19. Dále byl u vína Pálava a Rose, zjištěn etanol z přidaného cukru. Evropská právní úprava umožňuje zvyšování minimálního přirozeného obsahu alkoholu v procentech objemu, ale nesmí překročit stanovené mezní hodnoty. Víno Pálava, kde byl etanol z přidaného cukru zjištěn, je z vinařské zóny B dle přílohy XIb nařízení Rady č. 1234/2007 (Slovensko). Tato oblast povoluje maximálně 2 % objemu etanolu z přidaného cukru, přičemž zjištěná hodnota činí u tohoto vína 4,51 %. U vína Rose jde o zemi původu Itálie, kde je citovaným nařízením povoleno maximálně 1,5 % etanolu z přidaného cukru, přičemž zjištěno bylo 2,8 % (jedná se o vinařskou zónu C). Žalobce tak prokazatelně překročil zákonem stanovené limity etanolu z přidaného cukru. Jeho argumentace, že není možné zjistit přítomnost těchto látek běžnými laboratorními postupy, je irelevantní, neboť jako prodejce má žalobce za povinnost vynaložit veškeré úsilí pro to, aby nedošlo k porušení právních předpisů a překročení závazných norem. Pokud sám v rámci vlastního zařízení není schopen tyto látky odhalit, je jeho povinností a především v jeho zájmu využít jiná zařízení, která obsah těchto látek prokážou a surovinách je identifikují. Žalobcem poukazované a soudem k důkazu provedené „Analytické rozborů vína“ provedené společností VINOP a.s. zjevně nebyly způsobilé odhalit existenci vína rozporného se zákonnými požadavky na něj, neboť obsahovaly u stejných šarží zcela rozdílné výsledky od zkoušek provedených akreditovanou laboratoří. Pokud žalobce argumentuje tím, že provedl veškerá opatření, senzorické zkoušky a jiné, je třeba, aby svoji argumentaci dostatečně podpořil důkazy, které nelze zpochybnit. Tak se tomu však v projednávané věci nestalo. Základní povinností prodávajícího jakýchkoli potravin je nést odpovědnost za jejich kvalitu, ať je sám vypěstoval, vyrobil či odkoupil.
20. Ust. § 17i zákona o potravinách zprošťuje od odpovědnosti za deliktní jednání tu právnickou osobu, která vynaložila veškeré úsilí, jenž bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Obdobně upravuje odpovědnost ust. § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, podle něhož právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby

porušení povinnosti zabránila. Žalobce konkrétní účinné kroky, které by vedly k zamezení uvádění vína do oběhu rozporného správními předpisy, neprokázal. V případě, že by žalobce opravdu vykonával veškeré úsilí, pak by k tak rozsáhlému porušení právních předpisů a tudíž vzniku správních deliktů nedošlo. Celkové množství závadného vína činí více jak 15 000 l. Skutečnost, že žalobce plní uložená opatření, je jeho zákonnou povinností, jakožto kontrolované osoby, přičemž pokud by tak neučinil, dopustil by se samostatného správního deliktu.

21. Odpovědnost za prodej obecně (jak za potraviny, tak za jiné produkty a suroviny) v rámci zákona o potravinách a tabákových výrobcích je koncipována jako objektivní, tedy bez ohledu na zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, sp. zn. 4 As 49/2004). Možnost zprostit se odpovědnosti je pouze v případě, pokud je dostatečně prokázáno, že prodávající vynaložil veškeré úsilí, které lze požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. V souzené věci však žalobce vynaložení takového úsilí neprokázal. Spoléhal pouze na solidnost dodavatele. Žalobce u předmětných vín prokazatelně porušil evropskou právní úpravu a použil nepovolené enologické postupy a u povolených enologických postupů překročil zákonem stanovenou hranici. Žalovaný své závěry dostatečně odůvodnil a zdejší soud se s nimi zcela ztotožňuje. Námitku žalobce tak považuje za nedůvodnou.
22. Žalobce dále namítal, že povolené množství látek bylo překročeno pouze o minimální hodnoty; poukázal přitom konkrétně na víno Pálava, překročení povoleného množství sacharinu o 48 mg/l, víno Pavla, překročení povoleného množství aspartamu o 18 mg/l, víno Rose, překročení povoleného množství aspartamu o 43 mg/l, víno Pavla 2, překročení povoleného množství aspartamu o 37 mg/l a víno Pálava 3, překročení povoleného množství kyselý sorbové o 38 mg/l. K této námitce soud konstatuje, že u tohoto typu porušení právní úpravy nelze uvažovat o porušení minimálním či případně větším nad zákonem stanovený limit. Právními předpisy je dán rozptyl hodnot, které jsou případně považovány za povolené. Jasně je tak stanovena hranice, která vyznačuje maximum možné přítomnosti stanovených látek a jakékoli hodnoty, které překračují zákonem stanovenou hranici, je nutné považovat za porušení zákona. Není možné uvažovat nad porušením „méně závažným“ či „více závažným“ z hlediska nástupu odpovědnosti za správní delikt. Hodnoty nad stanovený limit jsou bez dalšího porušením zákona a možnost zohlednění intenzity případného překročení povolených limitů je maximálně v rovině správního uvážení o ukládání pokuty. K samotnému prokázání správního deliktu postačuje překročení zákonem stanovené hranice. Jak uvádí správně žalovaný, jedná se většinou o látky, jež vína uváděná do oběhu obsahovat nesmí (aspartam, sacharin). Pokud jde o úvahy o výši sankce a jednotlivá zvažovaná kritéria, touto otázkou se soud zabývá níže.
23. Tvzení o tom, že uvedené jednání nemůže poškodit spotřebitele finančně ani zdravotně, je v předmětné věci irelevantní. Zásadní je porušení právních norem, za které je žalobce sankcionován a u kterých při posuzování skutkové podstaty není hodnocen dopad na spotřebitele. Spotřebitel je již z podstaty věci poškozen, jestliže neobdržel produkt, který očekával, i když o tomto nedostatku nevěděl. Takovým jednáním ze strany žalobce došlo k poškození spotřebitele tím, že mu nedal možnost si vybrat víno, které chtěl. Kdyby o nedostacích uvedeného vína spotřebitel věděl, mohlo by dojít k tomu, že by si takové víno nevybral. Tím, že žalobce do vína zasahoval nepovolenými postupy, ovlivnil hodnotu vína a spotřebitel tak byl klamán, neboť očekával jiný výrobek, než jak se

prezentuje navenek. Poškození spotřebitele v tomto případě vzniklo, i když mohl být samotný zásah minimální. Nelze argumentovat tím, že spotřebitel v konečném důsledku nemusel ani poznat, že je kvalita tímto jednáním ošizená, jelikož se jedná o vína v nízké cenové kategorii. Rovněž je irelevantní, zda došlo na straně spotřebitelů k reklamaci vytýkaných vín. Tvrzení, že nedošlo objektivně k poškození spotřebitele po zdravotní ani ekonomické stránce, není důvodem pro liberaci, neboť k naplnění materiální stránky deliktu stačí již to, není splněna zákonem stanovená povinnost a nikoli také důsledek v podobě ekonomického nebo zdravotního poškození spotřebitele.

24. Žalobce dále namítal, a to ve vztahu ke zjištění, že se nejednalo o víno získané výhradně úplným nebo částečným kvašením vinných hroznů nebo hroznového moštu, že žalovaný tuto skutečnost neprokázal žádným analytickým rozbořem a při zjištění vytýkané vady vycházel pouze ze subjektivního sensorického posouzení svých pracovníků, kteří uvedli, že toto víno vykazuje vůni a chuť po broskvích. Předmětná vína přitom odebral od dodavatelů výhradně jako produkty z hroznů a zcela popírá, že by tato byla vyrobena i z jiných surovin. Žalobce si není vytýkaných nedostatků v chuti a vůni vědom, vína byla po celou dobu prodávána bez jakékoli negativní reakce zákazníků. Nedostatky byly zjištěny pouze u odrůdy Pálava, která je obecně charakteristická výraznou ovocnou chutí, a to zejména po mandarinkách nebo meruňkách. Žalobce přitom nezpochybňuje, že sensorické hodnocení provedla osoba k této činnosti oprávněná a řádně proškolená v souladu s požadavky českých technických norem, upravujících postup a výcvik posuzovatelů. Žalobce však vytýká, že přes tuto skutečnost je zjištění vytýkaných vad zcela závislé na subjektivním lidském faktoru. Žádná z těchto vytýkaných vad se neprojevila při analytických rozbořech vína a žalobce ji proto nemohl zjistit žádnými dostupnými laboratorními postupy. I kdyby byly tyto vady prokázány, nejsou objektivně způsobitelné poškodit spotřebitele po zdravotní ani ekonomické stránce.
25. K této žalobní námitce uvádí soud následující. V případě sensorického hodnocení vína vychází tato zkušební metoda z ust. § 8 vyhlášky č. 211/2004 Sb., o metodách zkoušení a způsobu odběru a přepravy kontrolních vzorků, z něhož vyplývá, že sensorické hodnocení provádí osoba k této činnosti oprávněná a řádně proškolená v souladu s požadavky českých technických norem, upravujících postup a výcvik posuzovatelů. Při sensorickém hodnocení postupuje osoba uvedená v odst. 1 podle českých technických norem upravujících sensorické analýzy.
26. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je k této námitce uvedeno, že byly celkem u 4 šarží vína (vždy Pálava, v množství 2 400 l, 4 750 l, 2 250 l a 3 250 l) zjištěny nedostatky v sensorickém hodnocení s ohledem na netypickou vůni a chuť – broskvové aroma. Žalovaný k námitce uvedl, že sensorické hodnocení je akreditovanou metodou zkoušení, přičemž účastník řízení nepředložil žádné důkazy a rovněž správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, které by správnost sensorického hodnocení, provedené kontrolním orgánem, vyvracely. Při hodnocení předmětné žalobní námítky soud souhlasí s žalovaným, že sensorické hodnocení potravin – vína je akreditovanou metodou, vycházející z ust. § 8 shora citované vyhlášky, přičemž žalobce konkrétní postup správního orgánu v rámci této akreditované metody nijak nenapadá ani nezpochybňuje, souhlasí v žalobě výslovně i s hodnocením žalovaného, že sensorické hodnocení provedla osoba k této činnosti oprávněná a řádně proškolená v souladu s požadavky českých technických norem upravujících postup a výcvik posuzovatelů. Za uvedeného stavu, kdy nebyly žalobcem doloženy žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly správnost použité

metody, není možné přisvědčit žalobcově tvrzení, že výsledky této akreditované metody neprokazují prostřednictvím ní zjištěné nedostatky. Žalobce prokazoval svá tvrzení o výrazné ovocné chuti charakteristické pro víno Pálava tiskovými výstupy z internetových zdrojů, přiloženými k žalobě (jenž soud k důkazu provedl u jednání), z nichž vyplývá, že ve vůni a chuti této odrůdy je možno hledat koření muškát, vanilku, mandarinku, růže až med; použitou akreditovanou metodou však byla zjištěna netypická vůně a chuť – broskvové aroma. Žalovaný vůči shora citovaným závěrům žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí konkrétně ničeho nebrojil, pouze požadoval použití jiné (blíže jím ani neupřesněné) metody zkoumání vzorků. Za daného stavu nemůže řešená žalobní námitka vést k úvaze o nezákonnosti závěrů vyplývajících z předmětné senzorické zkoušky.

27. K námitce, že uvedené vady nejsou objektivně způsobilé poškodit spotřebitele po zdravotní ani ekonomické stránce, soud odkazuje na své úvahy ohledně obdobné námitky řešené již shora.
28. Žalobce dále k nedostatkům označení vína namítal, že ve všech případech chybného označení vína se jedná o zcela totožné pochybení, kdy žalobce uváděl na obalech jako údaj o stáčírně adresu své provozovny: „BM VINI s.r.o., Polešovice 446“, přičemž v žádném z těchto případů neměl v úmyslu svým jednáním uvést v omyl konečné spotřebitele a údaj o stáčírně uvedl v dobré víře, že se jedná o dovolený způsob označování, který mu umožní chránit své obchodní tajemství. Tyto nedostatky po jejich zjištění ihned napravil. Uvedený nedostatek není objektivně způsobilý poškodit spotřebitele po zdravotní ani ekonomické stránce.
29. Touto námitkou se v rámci odvolání zabýval i žalovaný, který v žalobou napadeném rozhodnutí vyslovil, že žalobce nerozporoval, že došlo ke spáchání správních deliktů chybným označením vín údajem o stáčírně. Právní předpisy přitom stanoví, jak měla být předmětná vína označena. Správně označené víno dává možnost spotřebiteli rozhodnout se při jeho výběru a poskytuje mu dostatečnou informaci o nakupovaném vínu. Nesprávné nebo absentující označení je způsobilé jej poškodit. Námitka totožnosti pochybení či poukázání na dobrou víru žalobce je v daném případě nepodstatná. S touto úvahou soud souhlasí. Nepravdivým údajem o stáčírně došlo k porušení čl. 16 NR (ES) č. 178/2002. Otázka, zda k nesprávnému označení došlo úmyslně či neúmyslně, nemá z hlediska porušení této povinnosti význam, stejně tak tvrzení žalobce, že se tak stalo pouhým nesprávným jeho posouzením a že šlo o stejné opakované pochybení. Množství nesprávně označeného vína nebylo jednou z nejpodstatnějších přitěžujících okolností při úvaze o výši pokuty, jak tvrdí v námitce žalobce, nesprávné označení vína údajem o stáčírně se týkalo pouze 700 l vína, což je pouhý zlomek nevyhovujících vín zjištěných správními orgány. Spotřebitelé mají podle platné legislativy právo dozvědět se z označení vína mj. kde toto bylo stáčeno, proto pokud označení vína neodpovídá skutečnosti, jedná se o údaj, který je schopný je ovlivnit při výběru produktu a tím je poškodit. Spotřebiteli je tak ztěžován výběr vína podle jeho preferencí a může ho poškodit tak, že zakoupí víno, které by, pokud by měl správné informace, nezakoupil.
30. Žalobce dále namítal k neodpovídající zjištěné hodnotě cukru, že není výrobcem předmětných vín, nýbrž pouze jejich prodejcem a není tedy objektivně v jeho možnostech provádět podrobné preventivní laboratorní zkoumání každé odebrané dodávky vína, přičemž veškeré odběry vína žalobce vždy prováděl s přesvědčením, že skutečná hodnota

cukru ve víně odpovídá označení předmětného vína vyplývající z dokladů. Navíc uvedený nedostatek nemá žádný vliv na kvalitu vín, ani na jejich zdravotní nezávadnost.

31. K této námitce uvádí soud následující. Nařízení Komise (ES) č. 607/2009 ze dne 14. 7. 2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů, v příloze XIV v části B uvádí, že víno se označuje jako suché v případě, že obsah cukru nepřesahuje 4 g/l, víno se označuje jako polosuché, jestliže nepřesahuje obsah cukru 12 g/l, víno se označuje jako polosladké, jestliže obsah cukru nepřesahuje 45 g/l a víno se označuje jako sladké v případě, že obsahuje nejméně 45 g/l cukru. U vína Pálava označeného žalobcem jako polosladké byla zjištěna hodnota obsahu cukru 4,95 g/l, což podle právní úpravy odpovídá označení polosuché, případně s odchylkou suché. U vína Pavla, polosladké, původem SK, byla zjištěna hodnota cukru 2,49 g/l, což je hodnota, při které musí být víno označeno jako suché. U vína označeného Rose byla zjištěna hodnota cukru 5,43 g/l, což odpovídá označení polosuché a nikoli polosladké, jak jej označil žalobce. U vína Pavla (Pálava) byl taktéž zjištěn obsah cukru v hodnotě 2,56 g/l a víno tak mělo být označeno jako víno suché a nikoli polosladké.
32. Ze zjištění správního orgánu je zřejmé, že se v uvedených případech jednalo o porušení evropské právní normy, která vymezuje označení vína s ohledem na obsah cukru. Limity jsou jasně stanovené a zjištění u jednotlivých vín potvrzují, že jejich označení neodpovídá obsahu cukru ve výrobku. Argumentace žalobce, že je pouze prodejce vína a nikoli jeho výrobce, je bezpředmětná a soud odkazuje na odůvodnění uvedené výše, kde se zabývá objektivní odpovědností prodejce. Námitku týkající se označování vína považuje soud za nedůvodnou.
33. Žalobce dále s ohledem na zjištěné nedostatky ve vedení evidenčních knih namítal, že nepochybil vědomě, na svoji povinnost vést účetní knihy byl upozorněn dne 8. 11. 2013, přičemž obratem přijal příslušná opatření a začal vést účetní knihy způsobem, který pokládal za dovolený způsob, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že takto vedené záznamy byly přehledné a zcela korespondovaly s údaji na přijatých a vydaných fakturách. K následným výtkám správního orgánu žalobce evidenci upravoval a zdokonaloval a v současné době je již vytýkaná závada zcela odstraněna. Žalovaný nezohlednil, že žalobce vyvíjel součinnost a evidenci zdokonaloval způsobem, o němž se domníval, že vyhovuje platným právním normám. K této námitce uvádí soud následující.
34. Správní orgány zjistily, že žalobce nevedl evidenční knihy v souladu s platnými právními předpisy. Ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004, ve znění platném pro projednávanou věc, požaduje, aby evidenční knihy byly vedeny v pevné vazbě nebo elektronické podobě, přičemž v případě vedení evidenčních knih v elektronické podobě musí použitý program zabezpečit, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla. Takovýmto požadavkům však evidence vedené žalobcem neodpovídaly, přičemž bylo zjištěno trvání nedostatku vedení evidenčních knih i přes uložené opatření k nápravě. Skutečnost, že vytýkaná závada má být k datu podání žaloby zcela odstraněna, je pro věc nepodstatná. Ust. § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství uvádí, že fyzická nebo právnická osoba, která drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je povinna vést evidenční knihy v rozsahu a způsobem ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem. Žalobce jakožto právnická osoba, která zprostředkovává

produkt za účelem výkonu svého podnikání, je povinna vést evidenční knihy souladné s právními předpisy. Žalobce tuto svoji povinnost porušil, přičemž negativní dopad do práv žalobce v podobě uložené sankce je pouze a jedině zákonným důsledkem, kterého si žalobce mohl a měl být vědom při respektování zásady neznalost zákona neomlouvá. Vedení evidenčních knih má sloužit k zaznamenávání pohybu produktů, jejich vstupů a výstupů, jejich provedených ošetření a uchování informací z dokladů, které daný produkt doprovázejí při jeho uvádění do oběhu v Evropské unii, a tím i zajištění jeho dohledatelnosti. Ve vztahu k úvaze o výši pokuty žalovaný na čl. 18 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně v neprospěch žalobce hodnotil, že přes zjištěné nedostatky ve vedení evidenčních knih žalobce odmítal tyto odstranit a vyhýbal se tak plnění zákonných povinností pod absurdními záminkami, ačkoli řádné vedení vinařské evidence je pro dosledovatelnost vinařských produktů více než žádoucí. Žalovaný s tímto hodnocením souhlasil, pouze poslední zmíněnou úvahu upřesnil tak, že účastník řízení vedl evidenci, která nesplňovala požadavky právního předpisu, a to i přes opakovanou kontrolu prováděnou správním orgánem prvního stupně. Uvedené je možné shodně hodnotit v neprospěch účastníka řízení. S tímto hodnocením krajský soud souhlasí, nelze vyličené úvahy správních orgánů z hlediska vznesené námitky hodnotit jako rozporné se zásadou přiměřenosti. Sám žalobce sdělil, že k uvedení stavu do souladu s právními předpisy došlo až v čase sepsu žaloby.

35. Žalobce dále namítal, vzhledem k nedostatkům ve vedení průvodních dokladů, že tyto představují zcela formální a dílčí pochybení ryze administrativního charakteru, která nejsou v žádném případě způsobilá poškodit spotřebitele po zdravotní ani ekonomické stránce, ani ohrozit jiný veřejný zájem společnosti. Ihned poté, co se žalobce o vytýkaných pochybeních dozvěděl, tyto odstranil. Společenská nebezpečnost správního deliktu je minimální, s ohledem na tuto skutečnost je nutné posoudit i výši uložené pokuty. K této námitce soud uvádí, že při kontrole průvodních dokladů, které žalobce vystavoval při uvádění vinařských produktů do oběhu, bylo zjištěno, že absentují údaje o stáčírně, údaj o alergenu, údaj o čistém množství produktu, velikosti balení a dále údaj, že tento doklad slouží jako certifikace moštové odrůdy nebo moštových odrůd podle čl. 120NR (EU) č. 1308/2013. Spáchání tohoto deliktu žalobce nerozporuje. To, že měl žalobce vytýkané pochybení ihned odstranit, je jeho zákonnou povinností, stejně tak stav, že se do budoucna již závada nebude opakovat. Výše pokuty se pak neodvívěla pouze od tohoto deliktu, ale je třeba zdůraznit, že došlo k souběhu velkého množství správních deliktů (25) a že pokuta byla uložena v souladu s analogickým použitím absorpční zásady. Blíže k její výši a námitkám proti ní soud odkazuje na úvahy uvedené dále.
36. Žalobce dále namítal, že uložená žaloba má vzhledem k jeho majetkům poměrům likvidační dopad, což má vyplývat z dokladů, které v rámci odvolání doložil. Z účetní rozvahy za rok 2013 vyplývá, že ke dni 31. 12. 2013 žalobce disponoval krátkodobým finančním majetkem ve výši 235 000 Kč. Tento stav se nezlepšil ani v roce 2014, kdy z výkazu zisku a ztrát za období leden – září 2014 vyplývá, že se provozní výsledek hospodaření žalobce za toto období oproti předchozímu ještě zhoršil a pohyboval se v záporné výši. Pokuta zcela zjevně překračuje disponibilní zdroj žalobce. Stěžejní část jeho majetku je tvořena dlouhodobým kapitálem, jako jsou zejména přístroje a zásoby, jejichž případný prodej by nevratným způsobem negativně ovlivnil možnost faktického výkonu hospodářské činnosti, nebo dokonce způsobil její likvidaci. Značnou část majetku má žalobce vyhrazenou na mzdové náklady, náklady na sociální zabezpečení, energie, nákup materiálu apod. a s touto nemůže volně disponovat. Není pravdivé, že bez

přiložených dokumentů nebylo možno zjistit úplný aktuální stav majetkových poměrů žalobce. V obdobné věci (viz rozhodnutí SZPI č. j. SZPI/AD736-27/2015 ze dne 30. 10. 2015), kde účastníkem řízení byl jeden ze společníků žalobce, posoudil žalovaný bez jakýchkoli potíží majetkové poměry tohoto účastníka pouze na základě daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 a 2014 a přehledu o příjmech a výdajích a přehledu o majetku za rok 2014. Žalovaný pochybil, neboť stanovil majetkové poměry žalobce odhadem. Pokud žalovaný argumentuje nákupem pozemku za cca 290 000 Kč, tento výdaj je v porovnání s celkovou výší ztráty žalobce minimální a nemůže představovat důvod pro určení, že uložená pokuta není likvidační. Pozemek byl nakoupen jako obchodní zboží za účelem dalšího prodeje. K uvedené námitce uvádí soud následující.

37. V rámci prvostupňového správního řízení byla vydána dne 9. 2. 2015 podrobná, kvalifikovaná výzva, aby žalobce s ohledem na doložení svých poměrů předložil přibližně 14 ve výzvě specifikovaných dokladů, přičemž žalobce na tuto výzvu sdělil, že k datu 26. 2. 2015 nemá žádný movitý majetek. V rámci prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že při hodnocení skutečností rozhodných pro posouzení majetkových poměrů žalobce z důvodu zamezení likvidačnosti uložené pokuty byla zohledněna citovaná výzva k doložení majetkových poměrů s tím, že žalobce na ni nereagoval, resp. až dne 6. 3. 2015 bylo doručeno vyjádření žalobce, že k tomuto datu žalobce nevlastní žádný movitý majetek. Vzhledem ke skutečnosti, že z veřejně dostupných zdrojů žádné listiny prokazující majetkové poměry žalobce nebylo možno shromáždit (v obchodním rejstříku byla uložena pouze zakladatelská listina, v katastru nemovitostí nebyla zaznamenána pro žalobce žádná práva), nebylo možné zjistit aktuální majetkové poměry žalobce. Pouhé tvrzení o absenci vlastnictví movitých věcí je zcela nedostatečné. Správní orgán prvního stupně proto vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, z něhož vyplývá, že v případě, že účastník řízení je při doložení majetkových poměrů na základě výzvy správního orgánu nečinný a správní orgán následně neshromáždí z veřejně dostupných zdrojů listiny prokazující majetkové poměry účastníka řízení, může si správní orgán učinit základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení odhadem. Žalobce v rámci odvolání dne 26. 3. 2015 předložil daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2013, výkaz zisků a ztrát za rok 2013, účetní rozvahu za rok 2013, výkaz zisků a ztrát za období leden – září 2014. Žalovaný uvedl, že z účetní rozvahy za rok 2013 vyplývá, že ke dni 31. 12. 2013 žalobce disponoval krátkodobým finančním majetkem ve výši 235 000 Kč. Žalovaný dále s ohledem na skutečnost, že z dokladů nebylo možné zjistit úplné pravdivé aktuální údaje o majetkových poměrech, vyzval žalobce přípisem ze dne 9. 9. 2015 k doložení dalších podkladů (jednalo se o obdobnou výzvu jak byla učiněna v rámci prvostupňového správního řízení; v této výzvě byl uveden seznam dokladů, které by byly k prokázání majetkových poměrů vhodné). Dne 18. 9. 2015 byly žalovanému opětovně doručeny již zaslané doklady (tedy daňové přiznání, výkaz zisků a ztrát a účetní rozvaha). Žalovaný dále z katastru nemovitostí zjistil, že žalobce koupil dne 27. 5. 2015 pozemky. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že poté, co bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, požádal žalobce (dne 10. 11. 2015) o splátky pokuty ve výši 18 950 Kč měsíčně, přičemž rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 9. 12. 2015 bylo tomuto návrhu vyhověno a žalobce je na základě rozhodnutí o splátkách oprávněn pokutu hradit měsíčně ve výši 18 950 Kč.
38. Z předložených dokladů v rámci žalobou napadeného rozhodnutí učinil žalovaný následující závěry:

Z přiznání k dani příjmů právnických osob za rok 2013 vyplývá hospodářský zisk účastníka řízení ke dni 31. 12. 2013 ve výši 379 555 Kč a s tím související nedoplatek na dani ve výši 75 810 Kč. Z výkazu zisku a ztráty účelově ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2013 vyplývá výsledek hospodaření před zdaněním ve výši 380 000 Kč.

Z rozvahy ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2013 vyplývá následující. Při zjišťování aktiv vycházel odvolací orgán ze sloupce „netto“, tj. celkové hodnoty vykazovaného majetku s promítnutím trvalého, popř. dočasného snížení jeho hodnoty, a to po odečtení hodnoty na řádku „D.I. časové rozlišení netto“. Získaná hodnota činí částku 2 105 000 Kč. Při zjišťování pasiv vycházel odvolací orgán zejména z výše závazků, které jsou vykázány v rozvaze v řádcích B.II, B.III a B.IV, v celkové výši 1 647 000 Kč. Účastník řízení vykazoval v rozvaze krátkodobý finanční majetek a krátkodobé pohledávky v řádcích C.III a C.IV aktiv ve sloupci netto ve výši 760 000 Kč. Z rozvahy pak vyplývá, že u účastníka řízení za uvedené období 2013 převažovala aktiva nad pasivy.

Z výkazu zisku a ztráty ve zjednodušeném rozsahu ke dni 30. 9. 2014 vyplývá provozní výsledek hospodaření v záporné výši - 1 493 000 Kč, při tržbách 11 840 000 Kč (přičemž tržby v minulém období dosahovaly 1 328 000 Kč). Náklady vynaložené za prodané zboží činily v tomto období 10 603 000 Kč.

Odvolací orgán vzhledem k výše uvedenému konstatuje, že účastník řízení v roce 2013 vykazoval provozní výsledek hospodaření v kladné výši (380 000 Kč). Dále lze konstatovat, že účastník řízení vykazoval k datu 30. 9. 2014 ztrátu ve výši 1 493 000 Kč. Bližší údaje, tedy na základě čeho vznikla uvedená ztráta, nebylo možné již ze zaslaných dokladů zjistit. Odvolací orgán podotýká, že se mohlo jednat o přechodnou ztrátu způsobenou akvizicemi účastníka řízení (tj. nákupem zásob, movitých či nemovitých věcí), popřípadě uhrazení splatných závazků. Uvedené však nelze bez bližších informací, k jejichž zaslání odvolací orgán vyzval účastníka řízení, konstatovat najisto. Odvolací orgán pouze na okraj poukazuje na List vlastnický č. 1567, kdy účastník řízení, přes vykazovanou ztrátu 1 493 000 Kč k 30. 9. 2014, uzavřel ke dni 27. 5. 2015 kupní smlouvu na nákup pozemků v katastrálním území Nedakonice. Pakliže účastník řízení byl ještě v této době v hospodářské ztrátě, pak uvedená koupě nemovitostí musela minimálně dočasně vést k jejímu dalšímu prohloubení.

Jak již je uvedeno výše, vzhledem k tomu, že účastník řízení nepředložil doklady požadované odvolacím orgánem, nebylo možné zjistit úplný, pravdivý a aktuální stav majetkových poměrů účastníka řízení. Odvolacímu orgánu nezbyvá, nežli přistoupit ke stanovení majetkových a osobních poměrů odhadem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu 1 As 91/2008-133 ze dne 20. 4. 2010). K tomuto pak odvolací orgán naznal, že i přes vykazovanou hospodářskou ztrátu v průběhu roku 2014, účastník nadále prováděl obchodní transakce v řádově v několika milionů Kč (tržby 11 840 000 Kč k 30. 9. 2014), což je nárůst téměř desetinásobný oproti roku 2013. Současně je možno poukázat na to, že účastník řízení přistoupil v průběhu roku 2015 k nákupu pozemků v k. ú. Nedakonice. S ohledem na tyto skutečnosti, má odvolací orgán za to, že vykazovaný záporný hospodářský výsledek byl dočasného charakteru. Odvolací orgán má dále za to, že uložená pokuta ve výši 680 000 Kč zcela jistě zasáhne účastníka řízení negativně do podnikatelské sféry. Samotná likvidačnost pokuty, s ohledem na zjištěnou výši tržeb, nákup nemovitostí a v neposlední řadě i díky pasivnímu přístupu účastníka k doložení dokladů za rok 2014 a 2015, odvolacímu orgánu nevyplývala.

39. Především je nutno souhlasit s žalovaným, že žalobcem předložené doklady neprokazují dostatečným způsobem jeho majetkovou situaci. Žalobce byl kvalifikovanými výzvami

opakovaně vyzván k doložení potřebných podkladů, z nichž by bylo možné jeho majetkovou situaci zjistit, předložil však pouze čtyři shora zmiňované listiny, přičemž v případě výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2013 a ke dni 30. 9. 2014 a rozvahy ke dni 31. 12. 2013 se jedná o výkazy ve zjednodušeném rozsahu; nelze například u krátkodobého finančního majetku zjistit, kolik peněz měl žalobce na účtu, v pokladně. Žalobci nic nebránilo předložit správnímu orgánu výkaz zisků a ztrát a rozvahu v plném rozsahu. Žalobce nedoložil doklad o cash-flow tak, aby byl viditelný přehled o peněžních tocích, tedy jak se žalobci reálně „pohybují finanční prostředky“. Skutečnost, že žalobce zakoupil za cenu 356 950 Kč s DPH pozemky, nesvědčí tomu, že by pro něj byla pokuta likvidačního charakteru. Dále je nutné zohlednit, že shora citovaným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 19. 12. 2015 došlo k umožnění splátek uložené pokuty žalobci, a to ve výši 18 950 Kč měsíčně. V rámci žaloby žalobce předložil rozvahu v plném rozsahu ke dni 30. 11. 2015 a výkaz zisku a ztráty účelově v plném rozsahu ke dni 30. 11. 2015. Tyto listiny provedl soud k důkazu. Z uvedených dokladů vyplývá, že v daném období žalobce disponoval větším dlouhodobým majetkem, krátkodobý finanční majetek (C. IV.) činil 642 000 Kč, krátkodobé pohledávky (C. III.) byly ve výši 7 077 000 Kč a žalobce splatil bankovní úvěr. Z citovaného výkazu zisk a ztráty vyplývá hrubý zisk za uvedené období ve výši 473 000 Kč, provozní zisk před zdaněním – 5 000 Kč. Z dokladů vyplývá, že žalobce nefinancuje svoji činnost prostřednictvím úvěrů. Ani z takto doplněných dokladů však nevyplývá, že by cash-flow žalobce bylo nízké nebo nestabilní, což je důležité pro posouzení tvrzené likvidační povahy uložené pokuty.

40. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zaobíral veškerými skutečnostmi, které byly ve věci zjistitelné a které mohly svědčit o majetkových poměrech žalobce, soud z provedených důkazů nezjistil žádné skutečnosti, které by rozporovaly uvedené závěry. Správní orgány postupovaly při zjišťování majetkových poměrů žalobce pečlivě, opakovaly rozsáhlou výzvou k doložení příkladmo uvedených dokladů, žalobce však doklady v potřebném rozsahu nedoložil. V postupu správních orgánů tak, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze shledat rozpor se zákonem. Stejně tak byly naplněny podmínky pro odhad majetkových poměrů žalobce s ohledem na shora konstatovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Odkaz žalobce na hodnocení majetkových poměrů v případě posuzování poměrů fyzické osoby není relevantní; žalovaný v dané věci posuzoval majetkové poměry žalobce pouze ve vztahu k případnému likvidačnímu charakteru pokuty a na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že pokuta likvidační meze nedosahuje.
41. K charakteru a ukládání likvidačních pokut se vyjádřil v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 21 Nejvyšší správní soud, který dovodil, že sankce uložená za správní delikt, a to také ve vztahu k právní úpravě Evropské unie, musí být citelná tak, aby se pachatel svým jednáním již správního deliktu nedopouštěl. Musí být zajištěn efektivní účinek uložené sankce. Dle výše uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu je nutné v případě, že je zřejmé, že by mohlo dojít k takovému zásahu do majetkových poměrů uložením pokuty, že by došlo k úplné platební neschopnosti či ukončení podnikatelské činnosti, přihlídnout k majetkovým poměrům pachatele. Správní orgány se v projednávané věci dostatečným způsobem zabývaly dopadem uložené pokuty na žalobce a shledaly, že pokuta nemá likvidační charakter. Jak bylo shora uvedeno, navíc bylo dne 9. 12. 2015 rozhodnuto o možnosti povolení splátek uložené pokuty žalobci. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že trest v podobě pokuty lze ukládat

nejen těm subjektům, které mají k jejímu okamžitému uhrazení dostatečné, volné finanční prostředky. Správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž nelze odhlédnout od toho, že primárním významem trestání sankcí a pokut je potrestání pachatele, který musí sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítit (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 – 119).

42. Žalobce dále vznášel námitky směrem k závažnosti vytýkaných pochybení a k nepřiměřenosti uložené pokuty. Konkrétně namítal, že ve většině vytýkaných pochybení se jednalo o nezaviněné jednání, které nebylo způsobilé vyvolat závažné ohrožení obecného zájmu společnosti, kterým je zdraví spotřebitelů, případně poškození zájmu spotřebitele v ekonomické rovině, a to ani co do vyvolání pouhé možnosti tohoto porušení. Není možno hodnotit závažnost spáchaných správních deliktů jako vysokou. K této námitce soud především uvádí, že v případě projednávané věci není možné přihlídnutí k zavinění, neboť zákon o vinohradnictví a vinařství, potažmo právní úprava potravinového práva, je založena na tzv. objektivní odpovědnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz jeho rozsudek ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 – 48) vyplývá, že ukládá pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon vymezuje. Správní orgán dbá přitom na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. Správní orgán je proto povinen zabývat se jednotlivými kritérii pro stanovení sankce, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí o druhu a výměře sankce. Vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby správní uvážení bylo přezkoumatelné soudem a současně i srozumitelné účastníkům řízení, musí pak být tento postup objasněn v odůvodnění rozhodnutí. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 – 97, publikovaném pod č. 2209/2011 Sb. NSS vyplývá, že mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán.
43. Projevem individualizace v souzené věci je zhodnocení a započítání jak polehčujících, tak přitěžujících okolností, které správní orgán do napadeného rozhodnutí zahrnul. Dále byla z hlediska spáchání správních deliktů uvážena i míra možného poškození oprávněných zájmů spotřebitele. V daném řízení byla uložena jediná pokuta při souběhu velkého množství správních deliktů – 25, a to v souladu s analogickým použitím absorpční zásady. Uvedená pokuta byla uložena ve výši 680 000 Kč. Z ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství vyplývá, že při určení výše pokuty právnické osobě se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Podle ust. § 39 odst. 7 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství platí, že za správní delikt podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) tohoto zákona – porušení povinnosti stanovené předpisem Evropské unie upravujícím oblast

vinohradnictví a vinařství nebo obchodu s produkty, se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč. Z uvedeného vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta, jež nedosahuje ani 14% hranice horní sazby pokuty ve vztahu k nejpřísněji trestanému spáchanému správnímu deliktu, což je nutno považovat za pokutu nízkou i vzhledem k tomu, že se jedná o celkem 25 jednotlivých správních deliktů, z toho 22 deliktů spočívá v porušení povinnosti stanovené předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví a vinařství nebo obchodu s produkty. Krajský soud v Brně přitom připomíná, že šlo o celkové množství více jak 15 000 l vína, které neodpovídalo zákonným požadavkům (obsahovalo např. sacharin, glycerol, maltosu, aspartam, přidaný cukr či mělo netypickou vůni a chuť pro víno vyrobené z hroznů révy vinné). Jednotlivé skutky byly spáchány v rozmezí od září 2013 až do srpna 2014. Kromě toho byly zjištěny další správní delikty, jak je shora uvedeno (nesprávné označení vína, nesprávné štítky, nesplnění opatření, nesprávné průvodní doklady, nesprávné vedení evidence). Správní orgány obou stupňů vycházely ze shora uvedených zákonných požadavků při úvaze o výši udělené pokuty. Prvostupňový správní orgán hodnotil ve prospěch žalobce, že nebylo zjištěno, že by to byl on, kdo by nedovoleně zasahoval do produktu (nebyl výrobcem), dále ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek, vyjma možného ohrožení práv spotřebitelů, v neprospěch žalobce bylo hodnoceno, že u některých spáchaných deliktů je žalobce primárně odpovědnou osobou (označování vína, vedení evidenčních knih a průvodních dokladů), v neprospěch žalobce bylo dále hodnoceno vysoké množství závadného produktu, dále skutečnost, že žalobce odmítal odstranit nedostatky vedení evidenčních knih a že kvalita vína byla po delší dobu nedostatečná.

44. Pokud jde o hodnocení uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, pak se na str. 18 a 19 tohoto rozhodnutí žalovaný zcela dostatečným a konkrétním způsobem zabýval závažností správních deliktů, způsobem jejich spáchání, následkům a okolnostem, za nichž byly spáchány. V odůvodnění rozhodnutí byly uvedeny konkrétní následující úvahy:

K hodnocení způsobu spáchání správních deliktů prvostupňový orgán uvedl, že hodnotil ve prospěch účastníka řízení skutečnost, že nebyl výrobcem předmětných nevyhovujících vín, a dále, že vína enologicky neupravoval. V neprospěch účastníka řízení při stanovení výše sankce byla hodnocena primární odpovědnost účastníka řízení v souvislosti s některými správními delikty (dle odvolacího orgánu pak především ve vztahu k řádnému označování vín). Odvolací orgán po drobné úpravě považuje vyslovené úvahy prvostupňového orgánu stran způsobu protiprávního jednání účastníka řízení za nevybočující z mezí běžné logiky. Účastník řízení neučinil nic pro to, aby závadnému stavu zabránil před uvedením potravin do oběhu.

Při hodnocení okolností, za nichž byly správní delikty spáchány, byla v neprospěch účastníka řízení prvostupňovým orgánem hodnocena skutečnost, že se jednalo o velké množství nevyhovujících vín (15 362 l). K tomuto správní orgán prvního stupně uvedl, že na základě uložených opatření bylo z oběhu staženo zanedbatelné množství vín. Za předpokladu, že si spotřebitel kupuje průměrně jeden litr sudového vína či jednu láhev vína, tak mohla tato nevyhovující vína působit na tisíce spotřebitelů. Tuto úvahu (hodnocení množství předmětných potravin uváděných do oběhu účastníkem řízení) odvolací orgán vyjímá z úvahy prvostupňového orgánu o okolnostech spáchání správního deliktu a přesouvá ji do hodnocení následků správního deliktu, neboť tam prvostupňový orgán hodnotí jako skutečnost hodnocenou k tíži účastníka řízení právě poškození spotřebitelů z ekonomického hlediska. Odvolací orgán spatřuje právě počet spotřebitelů, který mohl být jednáním účastníka řízení poškozen, podstatný pro zhodnocení intenzity následků správního deliktu. Tuto úpravu učinil odvolací orgán v

souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 124/2000-39, který v něm vyslovil, že správní řízení činí jeden celek do pravomocného rozhodnutí, vady prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím.

Z hlediska následků spáchání správního deliktu, byla uvážena správním orgánem prvního stupně míra možného poškození oprávněných zájmů spotřebitele. Ve prospěch byla hodnocena skutečnost, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán. Doplnkově správní orgán prvního stupně poukázal na skutečnost, že k poškození zájmů spotřebitele mohlo dojít v ekonomické rovině, kdy si zákazník za vynaložené finanční prostředky pořídil produkty, které nemusely splnit očekávání, které oprávněně mohl mít. K tomuto prvostupňový orgán poukázal na text rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 245/2002 ze dne 30. 7. 2004, kdy se v odůvodnění rozsudku soud vyjádřil mj. k hodnocení následků protiprávního jednání. Soud se zde přiklonil k závěru, že za škodlivý následek je možné považovat již jen pouhou možností ohrožení práv spotřebitelů, tedy že následek protiprávního jednání lze vykládat jako možnost jeho vzniku. Dále byla hodnocena v neprospěch účastníka řízení skutečnost, že kvalita vín se od zahájení jeho podnikatelské činnosti i přes provedené kontroly ze strany SZPI v rozmezí cca 1 roku, i přes nevyhovující výsledky laboratorních rozborů, nezlepšila. Vína uváděná účastníkem řízení do oběhu vykazovala stále stejné vady (podrobena nepovoleným enologickým postupům - syntetický glycerol, nevyhovující hodnota ethanolu z přidaného cukru, nevyhovující označení obsahu zbytkového cukru). Dále správní orgán prvního stupně v neprospěch účastníka řízení hodnotil, že přes zjištěné nedostatky ve vedení evidenčních knih odmítal tyto odstranit a vyhýbal se tak plnění zákonných povinností pod absurdními záminkami, ačkoli řádné vedení vinařské evidenci je pro dosledovatelnost vinařských produktů více než žádoucí. S uvedeným hodnocením odvolací orgán souhlasí, pouze posledně zmíněnou úvahu upřesňuje tak, že účastník řízení vedl evidenci, která nesplňovala požadavky právního předpisu, a to i přes opakovanou kontrolu prováděnou správním orgánem prvního stupně. Uvedené je možné shodně hodnotit v neprospěch účastníka řízení. Dále odvolací orgán považuje za nutné zdůraznit skutečnost, že je v daném správním řízení ukládána jediná pokuta, avšak došlo k souběhu velkého množství správních deliktů (25). Uvedené je pak zcela jistě namístě hodnotit v neprospěch účastníka řízení. Na základě výše uvedených úvah a hledisek hodnocených ve prospěch a k tíži účastníka řízení byla míra závažnosti protiprávního jednání účastníka řízení hodnocena jako vysoká. Odvolací orgán se s tímto celkovým hodnocením závažnosti ztotožňuje, avšak s ohledem na maximální výši možné pokuty, mohl správní orgán prvního stupně uložit pokutu vyšší (dle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství je horní hranice stanovena do výše 5 mil. Kč). S ohledem na zásadu zákazu reformatio in peius, vyšší pokuty uloženou správním orgánem prvního stupně odvolací orgán ponechal.

Odvolací orgán se dále zabýval skutečností, zda provedený přesun úvah či zpřesnění má vliv na hodnocení celkové závažnosti spáchaných správních deliktů, potažmo výši ukládané pokuty a dospěl k závěru, že nikoliv, když podstata úvahy byla po provedené změně zachována, a proto není důvod na celkovém hodnocení ničeho měnit.

Odvolací orgán dále shledal, že prvostupňový orgán uložil pokutu za jednoznačně prokázané protiprávní jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí, přičemž uložená pokuta ve výši 680 000 Kč je vyměřena při spodní hranici zákonné sazby, kdy činí 13,6 % z horní hranice zákonné sazby. Prvostupňový orgán dostatečně vyhodnotil rozhodné skutečnosti, určující pro výši sankce a řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal. Odvolací orgán rovněž přezkoumal aplikaci tzv. absorpční zásady, přičemž má za to, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když aplikoval ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. V daném případě pak bylo možné, při souběhu více správních deliktů, uložit sankci podle

ustanovení vztahující se na správní delikt nejprísneji postižitelný tj. uvádění vín s nepovoleným enologickým postupem. Dle odvolacího orgánu pak s ohledem na jeho množství je možná za nejzávažnější správní delikt považovat uvádění vína Veltlínské zelené šarže VZ2O137 s přidavkem syntetického glycerolu).

Odvolací orgán tak i přes skutečnost uvedenou výše (vztah výše uložené pokuty a celkové závažnosti) konstatuje, že uložená pokuta v sobě zahrnuje preventivní i represivní funkci. V této souvislosti odvolací orgán poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 89/2011, který konstatoval, že takovýto účinek pokut je rozhodně zapotřebí pro kultivaci, chování výrobců a zejména obchodníků s potravinami vůči spotřebitelům. Odvolací orgán uzavírá, že na základě přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích námitek účastníka řízení neshledal důvodu pro vyhovění jeho návrhu na zrušení rozhodnutí a vrácení k novému projednání ani ke snížení uložené pokuty.

Odvolací orgán konstatuje, že prvostupňový orgán dostatečně zjistil skutkový stav, správně kvalifikoval popsané protiprávní jednání účastníka řízení a účastník řízení nebyl v průběhu správního řízení poškozen na svých právech, když prvostupňový orgán respektoval zásady, jimž je třeba při správní úvaze dostát, a to zásadu přiměřenosti, zákazu zneužití správního uvážení.

45. Z citovaného odůvodnění rozhodnutí žalovaného ohledně výše pokuty jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval zcela dostatečným způsobem všemi okolnostmi případu tak, aby mohlo dojít k zákonné úvaze ohledně určení výše pokuty ve smyslu ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství. Správní orgán se zabýval všemi zákonnými hledisky, určenými pro výměru pokuty, přičemž jim přisoudil podle uvedené úvahy přitěžující či polehčující váhu. S hodnocením žalovaného soud souhlasí a nelze ani dovodit, že by meze správní úvahy byly překročeny či dokonce zneužity. Při hodnocení způsobu spáchání správního deliktu spočívajícím v označování vín hodnotil žalovaný v neprospěch žalobce skutečnost, že na rozdíl od jiných správních deliktů, u nichž žalobce primárně nezpůsobil závadu (nebyl výrobcem vína), se tohoto jednání dopustil bez primární ingerence jiného subjektu. Takovouto úvahu je třeba vzít v kontextu úvah správního orgánu, kdy jako polehčující okolnost vzal správní orgán naopak skutečnost, že u některých (zcela převažujících) deliktů bylo vzato ve prospěch žalobce, že tento se primárně nepodílel na vzniku produktu rozporného s právními předpisy (nebyl jeho výrobcem). S ohledem na převažující počet a větší závažnost správních deliktů podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství a uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby však žalobcem poukazovaná dílčí úvaha správního orgánu nemůže znamenat nezákonnost uložené pokuty.
46. Z protokolu o výsledku dodržování povinností při uvádění vína do oběhu, při vedení evidenčních knih č. P042-70394/13 ze dne 8. 11. 2013 vyplývá, že bylo žalobci sděleno, že víno označené jako Pálava č. šarže pal 20-1213, Slovensko nevyhovělo senzorickým požadavkům na jakost, protože bylo hodnoceno ve znacích vůně a chuť: po nežádoucích biologických procesech (mléčné tóny). Bylo konstatováno, že víno vykazuje vadu a bylo uvedeno na trh v rozporu s ust. čl. 14 odst. 1 nařízení (ES) č. 178/2002, podle něhož platí, že potravinu nesmí být uvedena na trh, není-li bezpečná. Z protokolu č. P003-71110/14 ze dne 9. 1. 2014 vyplývá, že s žalobcem byly projednány výsledky zkoušek provedených laboratoří SZPI týkající se odebraného vzorku sudového vína PAVLA č. šarže pal 20-1213-1, jenž bylo posouzeno jako nevyhovující, dále se jednalo o víno Rose č. šarže ros 1213. Z protokolu č. P012-71110/14 ze dne 27. 1. 2014 vyplývá, že s žalobcem bylo mj. projednáno došetření dalších nevyhovujících vzorků sudových vín odebraných v tržní síti

a byly projednány další laboratorní výsledky u předmětných vín. Z protokolu č. P057-70973/14 ze dne 5. 5. 2014 vyplývá, že s žalobcem byly projednány skutečnosti vyplývající z laboratorních rozborů vína Müller Thurgau šarže MT 20 138, Modrý Portugal č. šarže MP 03-3, Veltlínské zelené, č. šarže VZ 20 137. V rámci protokolu č. P013-70394/14 ze dne 23. 7. 2014 byl žalobce seznámen s výsledky kontroly u uvedených nevyhovujících produktů a byly projednány další zjištěné závady. Z protokolu č. P092-71110/14 ze dne 7. 10. 2014 vyplývá, že s žalobcem byly probrány laboratorní výsledky dalších vzorků zkoumaných vín, které nevyhověly právním předpisům. Protokoly a posudky o zkouškách vín byly vyhotoveny v rozmezí od 5. 11. 2013 do 19. 9. 2014. Pokud bylo hodnoceno v neprospěch žalobce, že se kvalita vín od zahájení podnikatelské činnosti i přes pravidelné kontroly v rozmezí cca jednoho roku a přes nevyhovující výsledky laboratorních rozborů nezlepšila, jde o zcela odpovídající hodnocení výsledků správního řízení. Žalobce byl seznamován s výsledky zjištění pravidelně a měl možnost a též povinnost sjednat přiměřenou nápravu. Vzhledem k těmto skutečnostem není možné dovodit, že by pokuta byla vyměřena v nepřiměřené až likvidační výši. Argumentace žalovaného je dostatečná a správní uvážení žalovaného se nachází v rámci zákonem stanovených limitů. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že zásadu proporcionality v uvedené věci žalovaný neporušil. Uložená pokuta je v rámci správního uvážení zvolena v dolní hranici, jedná se o necelých 14 % z možné maximální výše pokuty. U uložené pokuty se nejedná o excés, který by byl výjimečný, příp. nelogický. V případě, kdy žalovaný zhodnotil veškeré správní delikty, který žalobce spáchal, je výše uložené pokuty odpovídající a nelze hovořit o porušení zásady proporcionality. Funkce správního trestání není jen preventivní a výchovná, ale i represivní tak, aby účastník řízení nepáchal do budoucna protiprávní jednání a neporušoval právní normy stanovené zákonodárcem. Vzhledem k výše uvedenému byla pokuta stanovená v legitimní výši, v rozmezí zákonem stanoveném a správní orgán při ukládání pokuty nepochybil a vzal v potaz veškeré okolnosti, které výši pokuty odůvodňují. Žalobní námitku týkající se porušení zásady proporcionality tedy zdejší soud považuje za nedůvodnou, pokuta byla uložena v zákonném rozmezí s dostatečným odůvodněním správního uvážení s přihlédnutím ke všem okolnostem a závažnosti spáchání deliktu a jeho následkům.

47. Žalobce dále namítal, že žalovaný uložil nepřiměřenou pokutu v porovnání s rozhodnutím z roku 2007 týkajícím se společnosti Vinop, a.s. K této námitce soud uvádí, že z žalobcem poukazovaného rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně ze dne 7. 11. 2007, č. j. 5983/252/7/2007-SŘ provedeného soudem v rámci nařízeného jednání k důkazu je zřejmé, že se jedná o jiné vymezení správních deliktů, přičemž nelze vzájemně porovnávat odlišné případy od žalobcova. Každý správní delikt musí být posuzován individuálně, a to ve vztahu k porušení právní normy, okolnostem, důsledkům případu a nelze předpokládat, že za odlišné správní delikty u stejného účastníka budou uloženy pokuty v podobné výši. V poukazované věci bylo řešeno navíc pouze 7 správních deliktů, což je zlomek s ohledem na nyní v projednávané věci řešený počet spáchaných správních deliktů. Žalobou napadeným rozhodnutím nebyla porušena zásada předvídatelnosti ve vztahu k žalobci poukazovanému rozhodnutí z roku 2007.
48. Žalobce dále namítal, že v případě pochybení u vína Müller Thurgau (posudek a protokol o zkoušce č. D003-70394/14/A01 ze dne 14. 3. 2014) vína Veltlínské zelené (posudek a protokol o zkoušce č. D003-70394/14/A02 ze dne 14. 3. 2014), vína Pálava 3 (posudek a protokol o zkoušce č. D035-80738/13/A01 ze dne 5. 11. 2013), vína Pavla 3 (posudek a protokol o zkoušce č. D053-80738/13/A01 ze dne 21. 1. 2014) a vína Rose 2 (posudek a

protokol o zkoušce č. D035-80738/13/A02 ze dne 2. 12. 2013) žalovaný následně sankcionoval rozhodnutím ze dne 30. 10. 2015, č. j. SZPI/AD736-27/2015 jednoho ze dvou společníků žalobce, p. V. M., která v těchto případech figurovala jako nákupčí, jenž víno nakoupila od výrobců a převedla na žalobce. Žalovaný tyto skutečnosti nevzal v úvahu, přičemž se jedná o stav, kdy jedno provinění zasáhlo 2x do majetkové sféry týchž osob. Za tatáž provinění ukládá žalovaný pokutu v rámci distribučního řetězce nejen žalobci, ale i jeho odběratelům, kterým žalobce musí nahrazovat vzniklou škodu. V důsledku toho jsou celkové sankce vůči žalobci několikanásobně vyšší, než je uložená pokuta. K dané námitce soud uvádí, že žalobcem tvrzená skutečnost nemůže být v dané věci zohledňována, neboť nyní jde o sankční správní řízení proti právnické osobě, která se dopustila samostatných správních deliktů. Jde o prokazatelně odlišný subjekt od fyzické podnikající osoby, kterou je p. V. M. Za uvedeného stavu je nerozhodné při určování výše uložené pokuty, zda a s jakým výsledkem probíhalo sankční řízení vůči fyzické podnikající osobě za jí spáchané správní delikty. Rovněž je nerozhodná otázka, zda žalobce je povinen z důvodu deliktního jednání nahrazovat škodu odběratelům v důsledku případně jim uložených pokut. Takovéto skutečnosti nemohou být z hlediska výše uložené pokuty zohledňovány, žalobce je navíc ani nijak nedoložil.

49. Žalobce v závěru žaloby požadoval, aby soud případně upustil od pokuty či tuto snížil. K institutu moderační sankce vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 – 48, že moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s.ř.s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 9 Afs 4/2013 vyplývá, že pro možnost uplatnění moderačního práva soudu je však nutno splnit zákonem stanovené podmínky. Musí se jednat o rozhodnutí, jímž byl uložen trest; nejsou dány podmínky pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, kterým byl trest uložen; trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši; zákonná úprava výslovně umožňuje upuštění od trestu, nebo jeho snížení a o snížení trestu lze rozhodnout na základě skutkového stavu, z něhož vycházel správní orgán. O moderační sankci rozhoduje soud pouze na návrh žalobce. Ke zkoumání moderačního práva soudem uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 – 97, že soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud při posuzování moderačního práva vychází z každého projednávaného případu individuálně s přihlédnutím ke specifikům a zákonné výši sankce. K moderačnímu může soud přistoupit v případě, že se jedná o postih zjevně nepřiměřený. Na základě výše uvedených skutečností je třeba konstatovat, že v dané věci se nejedná o postih nepřiměřený, který by umožňoval soudu jeho moderační ve smyslu shora citované judikatury.
50. V doplňujícím procesním podání ze dne 10. 4. 2017 žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 As 305/2016 – 47 uplatnil námitku, že protokoly o zkoušce č. D021-10831/14/A01 ze dne 8. 7. 2014, D016-10831/14/A01 ze dne 10. 6. 2014, D011-61129/14/A01 ze dne 19. 9. 2014 a D014-70758/14/A01 ze dne 15. 9. 2014 o senzorické zkoušce neobsahují informace o složení panelu posuzovatelů, a proto

je nutné je hodnotit jako nepřezkoumatelné. V dané věci není žádným způsobem možné přezkoumat odbornou způsobilost posuzovatelů, tedy zda jsou tito ke své činnosti v souladu se zákonem registrováni a akreditováni. V dané věci dále je nemožné přezkoumat případnou podjatost posuzovatelů, žalobce neměl možnost zjistit, zda v panelu posuzovatelů nebyla přítomna osoba v takovém postavení vůči žalobci, u níž by bylo možné pochybovat o její nepodjatosti.

51. K této žalobní námitce nemohl soud přihlédnout z následujících důvodů. Podle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Řízení před správním soudem je totiž postaveno na zásadě dispoziční a je na žalobci, aby stanovil rámec soudního přezkumu vymezením žalobních bodů, z nichž musí být zároveň patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). S výjimkou skutečností, ke kterým soud přihlíží z úřední povinnosti (zejména § 76 s.ř.s.), je správní soud striktně vázán obsahem podaného žalobního návrhu, který nemůže překročit.
52. Citovaná žalobní námitka byla vznesena po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené zákonem pro uplatňování žalobních bodů, příp. jejich rozšíření (§ 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s.ř.s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených, přičemž stanovit je náleží žalobci. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 244/2004 - 49 ze dne 14. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005 - 43 ze dne 17. 2. 2006). Žalobní body tedy musí obsahovat popis vytýkaných nedostatků, přičemž možnost rozšiřovat žalobní body je časově omezena ust. § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., ve spojení s ust. § 72 odst. 1 tohoto zákona. Řešený žalobní bod nebyl v žalobě uplatněn a není ani rozšířením žalobního bodu, v němž žalobce namítal ve vztahu ke zjištění, že se nejedná o víno získané výhradně úplným nebo částečným kvašením vinných hroznů nebo hroznového moštu, že tato úvaha není správná. V námitce žalobce uvedl, že žalovaným použitá metoda senzorického hodnocení je založena na subjektivním senzorickém hodnocení osoby posuzovatele a že žalovaným vytčená závada nebyla zjištěna laboratorními postupy. Zmiňovaná žalobní námitka tedy jednoznačně směřovala proti tomu, že namísto laboratorního rozboru vína žalovaný vzorky vína posuzoval senzorickou metodou. Žalobce přitom výslovně uvedl, že nezpochybňuje tvrzení, že toto senzorické hodnocení provedla osoba k této činnosti oprávněná a řádně proškolená v souladu s požadavky českých technických norem upravujících postup a výcvik posuzovatelů a ani v náznaku žalobce nezpochybnil nestrannost takové osoby, nevytýkal chybějící náležitosti protokolu o senzorických zkouškách apod. V případě nyní řešené žalobní námitky se tak jedná o zcela novou námitku, uplatněnou nad rámec lhůty stanovené v § 71 odst. 2 věta třetí, ve spojení s ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. Včas uplatněnou žalobní námitkou se žalobce domáhal náhrady této zkoušky zkouškou laboratorní. Pokud

tak žalovaný neučinil, nemohlo být podle žalobce vytýkané jednání prokázáno. Tímto způsobem došlo k určení důvodu, na jehož základě považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Jinými slovy, žalobce se v žalobě nedožadoval „vylepšené“ senzorické zkoušky ve formě uvedení jmen hodnotících osob, nýbrž zkoušky laboratorní.

53. Zároveň se nejedná ani o námitku, k níž by byl soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Nejedná se o vadu takového charakteru a takové míry závažnosti, že by bránila přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Žalovaný uvedl, že v dané věci vycházel ze zjištění vyplývajících ze senzorických zkoušek, jež představují právem dovolenou možnost, přičemž žalobce uplatnil včas pouze námitku, že uvedená závada vína měla být zjištěna laboratorní zkouškou. S touto včas uplatněnou žalobní námitkou se soud vypořádal shora. Zároveň se nejedná ani o případ, kdy by došlo žalobcem poukazovaným rozsudkem ke změně konkrétní dosavadní judikatury.
54. Nad rámec shora uvedeného soud doplňuje, že hmotně i procesně právní úprava platná v době rozhodování žalovaného i v době rozhodování soudu nedává žalobci příznivější postavení ve vztahu k posuzování zjištěného deliktního jednání. Hmotněprávní úprava provedená zákonem o vinohradnictví a vinařství není pro žalobce příznivější k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, ani k datu vydání tohoto rozsudku [viz ust. § 39 odst. 1 písm. ff), § 39 odst. 5 a § 39 odst. 6 písm. c) tohoto zákona, ve znění k 31. 3. 2017 a § 39 odst. 2 písm. bb), § 39 odst. 7 písm. c) tohoto zákona, ve znění platném k datu vyhlášení rozsudku a § 11 zákona o ZSPI, ve znění k 6. 9. 2016 a v aktuálním znění]. K zániku odpovědnosti za projednávané správní delikty (nově by se jednalo o přestupky) nedošlo ani z pohledu aktuálně platné právní úpravy – zákona č. 250/2016 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich – viz ust. § 30 písm. b), § 31, § 32 odst. 2 a 3 citovaného zákona.

V. Závěr a náklady řízení

55. S ohledem na shora uvedené hodnocení včas uplatněných žalobních bodů shledal soud žalobu nedůvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením jdoucí nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 1. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu